

BÖYLE İSTİYOR RABBİMİZ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 07.04.2013 tarihli (207.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdü'lillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz kardeşler,

Bir insan bir köyde veya şehirde; dağlara, ovalara, derelere bakıp “Bunları istemiyorum. Ben dünyada dağların, ovaların olmadığı bir yer istiyorum veya rüzgârın olmadığı ve yağmurun yağmadığı bir yer istiyorum. Kış olmasın ya da yaz olmasın, öyle istiyorum.” dese biz bunu ne olarak görürüz? Çocukluk ya da delilik olarak görürüz. Dünya budur ve Allah, böyle yaratmıştır. Beğen veya beğenme böyle yaşayacaksın! Kışı olan, soğuğu olan, yağmuru olan dünyada yaşayacaksın. “Yaz olmasın, kış olmasın.” diyemezsin; çünkü burası cennet değil. Dünyayı insan yapmadı ki kendine göre ve istediği gibi bir dünya ortaya çıkarmış olsun. Yaratan Allah, yapan Allah, sonunda bozacak olan Allah! Üç günlük misafirsin, misafirliğini bil ve otur, oturduğun yerde! Beğenmiyorsan da herhangi bir mezarlığa git, otur aşıya! Böyle denebilir. Dünyayı Allah böyle yazıyla, kışıyla, ağacıyla, deresiyle, dağlarıyla, ovalarıyla yarattı.

Kardeşler,

Aynı şekilde kâfirlerin bulunduğu, şeytanın bulunduğu, cinlerin var olduğu, dertlerimizin başımızdan eksik olmadığı, sıkıntılarımızın birinin gelip birinin gittiği dünyada yaşamamızı da Allah, murat etti ve böyle istiyor. Madem bizden çok kulluk yapmamızı istiyor; bir caminin içinde bizi yaratsaydı da öyle yiyip içmesek, hiç abdest de gerekmeseydi, hiç uyumasaydık, sabaha kadar hep secde etseydik olmaz mıydı? Yirmi sene hiç secdeden kalkmasak ve yirmi sene de rükû yapsak olmaz mıydı? Öyle melek yarattı zaten! Milyarlarca senedir secde yapar vaziyette bekleyen melek kulları var Allah'ın. Milyarlarca senedir rükûdan hiç kalkmıyorlar. Milyarlarca senedir hep tesbih yapan melek kulları var Allah'ın. Öyle yarattı!

Bizi alnımızda secde izi, bağırsaklarımızda da pislik olacak şekilde yarattı. Herhangi bir kul “Ben çok iyi bir mü'min olmak istiyorum; ama camiden de çıkmak istemiyorum.” diyemez. Rabb'imiz alt katında tuvaletler olan caminin, üst katında namaz kılmamızı istiyor. Tuvaletle cami, abdestle namaz, taharetle secde iç içe olacak ve sen o necasetler ortamından çıkıp alnını dün ayağını bastığın, biraz önce başkasının ayağını basarak ön safa geçtiği bir seccadeye veya halıya alnını koyup secde edeceksin. Ayağınla alnını, birleşecekler secdede. Kulluk bu ve böyle istiyor Allah!

Dertlerden uzak, sıkıntılardan uzak, hiçbir kederi olmayan hayat; cennet hayatıdır. Cennet hayatı sonuçtur; imtihan değildir. Rabb'imiz burayı, imtihan maksadıyla yarattı. Bu imtihanın sonuçları cennette ilan edilecek inşallah! Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin her gece okumamızı tavsiye buyurduğu Mülk Suresi'nde Allah, “Ha bismillah” deyip sureye başlar başlamaz, bizi bu hakikatle karşılaştırıyor. تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ. Hanginiz daha güzel iş yapacak? Onu görmek için ölümü de hayatı da yaratan Allah'tır. Bütün şu mülkün sahibi Allah'tır. Allah, böyle murat ediyor.

Kardeşler,

Biz isteriz ki şöyle evliliğimize bir ay kala; hani nişandan sonra, seccadenin başına geçelim ve bol bol dualar yapalım. Bir defa duamızın bir numarası, her dediğimizi yapacak mum gibi bir eş ve bu eş mum gibi önünde duracak, sonra bir sene o eşle çok güzel bir eş hayatı yaşamaktır. İkinci sene de

bir çocuk olacak; ama doğum sıkıntısı falan olmayacak. Akşam çocuk olması düşünülecek, sabahleyin de doktorlar ya da leylekler poşete koyup getirecekler çocuğu. Büyütürken de bir sürü sıkıntı çekilmeyecek. Aşısını filan da melekler yapmış olacaklar. Büyütme zevkini yaşamak için de hemen büyümeyecek; küçük olacak, sonra büyüyecek. Çünkü birden büyürse tadı olmaz. Böyle hiç ağlamayacak ve de hiç hastalanmayacak. Sonra altı yaşına geldi mi “Namaza başla.” diyeceksin, namaza başlayacak. Sonra sekiz yaşına geldi mi, hafızlığı da bitmiş olacak. On yaşına geldi mi doktor olacak, on bir yaşında da muayene falan yapacak ki para getirsin sana.

On iki yaşında da onu evlendireceksin. Oh be, ne hayat yahu! Böyle dua edeceksin, melekler de “Âmin” dediği için duan muhakkak kabul olacak; ondan işte yirmi sene sonra da onun çocuklarını göreceksin, torunları da öyle büyüteceksin. Sen bir silikon fabrikasına git, istediğini yapsın versinler sana! Onları da evde vitrine koy. Bunun adı hayat değil, bunun adı tiyatro olur o zaman.

Rabb’imiz, bin bir çilenin içinde ayakta duran kullarını arıyor, onları istiyor. Bin bir çilenin içinde duracak! Tuvalette temizlenip secde edecek hale gele kul istiyor, Allah. Eğer, böyle dua etmekle olsaydı, nikâhı arşta kıyılmış olan sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizin evi öyle olurdu. Altı çocuğunu ve üç-dört torununu, kendi elleriyle toprağa gömmüş bir Peygamber’in var senin. Çocuk, torun, eş acısıyla bu dünyada hayatını sürdürmüş Peygamber’in ümmeti olacaksın; ama senin çocuğun hiç hasta olmayacak, senin çocuğun hiç yaramazlık yapmayacak, senin çocuğuna sadece sus işareti yapacaksın, susacak ve uyuyacak hemen. Sabahleyin de uykusunu almış olarak kalkacak. Böyle bir hayatı Allah, peygamberlerine vermedi ki sana versin! Bunu verir Allah; ama kâfire verir. Sana vermez, mü’mine vermez. Dertsizlik, kâfirin hakkıdır! Hiçbir dert çekmeden yaşamak, kâfirin hakkıdır; mü’minin hakkı değildir. Çünkü kâfir, bütün ödemelerini şimdi istiyor. Mü’minse “Ben ödeme istemem.” diyor. “Ben ödememi imtihandan sonra cennette isterim.” diyor. Ödemeni cennette istiyorsan, şimdi aybaşına kadar çalışman gerekiyor. Kâfirse “Benim o zamana yatırımım yok; şimdi ne vereceksen ver.” diyor. Onun için her türlü rahat, kâfirin hakkıdır. O tatilde çünkü! Fakat mü’min, rahat istemiyor; cennet istiyor. Eğer samimi isen cennet sözünde kavuşursun cennetine. Yok cennet sözü de bir edebiyatsa, onu da uyduruyorsan hiçbir sıkıntısı yok; bunu Allah anladığı anda, sana da her istediğini verir ve her istediğini alırsın.

Bizim çocuklarımız ağlar, bizim hastalığımız bitmez, bizim dertlerimiz vadiler doldurur, bizim başımız çatlar da çatlar sonuna kadar. Bizim uykularımız bölünür, biz ölenin kahrından ölür gibi oluruz, bizim selimiz çok olur, fırtına bizim çatılarımızı uçurur; çünkü biz bu dünyanın göçebeleriyiz. Evimiz barkımız yok bu dünyada bizim! “Bir ağacın altında dinlenecek kadar buradayım.” diyen Peygamber’in ümmetisin sen! Sen ölümü bekleyen insanları örnek aldın, gittin. Bizim tercihimiz, bir ağacın altında duracak kadar kalma tercihidir. Bizim tercihimiz, bin yıl yaşasa bile hırsı bitmeyecek olan Yahudi tercihi değildir. Onları Kur’an’ımız tanıtırken “Bin yıl yaşayacak olsalar hırsıları bitmez.” diyor Yahudi için. Onun bir günü, Yahudi’nin bir günü; bir kahvaltı, bir öğlen, bir akşam yemeği yiyecek bir gün değildir. Dünyayı yese iştahı geçmeyecek olan insan hırsıdır. Yedi mideyle yer kâfir! Yedi insan kapasitesi kadar mide vardır onda. Mü’min ise Peygamber’ini örnek aldığı zaman, Peygamber’i ona “Birkaç lokma yeter, gidiyoruz, yolcuuz.” demiştir.

Kardeşler,

Hayata bakış tarzımız bizim budur. Rabb’imiz böyle istiyor. Kazara veya tesadüfen böyle bir şey başımıza gelmiş değildir bizim. Hiç kimse, sorunsuz hayat beklemesin! Sorunlardan büyük bir kafa ile yaşamaya çalışmak gerekiyor. Hangi sorunsa bizi ezmeye çalışan, onun üstüne çıkmak zorundayız.

Sadece filanca artist kanser olduğunda “Kanseri yendi.” diyen, edep dışı bir cümle kullanamayız biz! Biz, kanser dâhil bütün olayların ve sıkıntılarının üstünde daha büyük bir mantıkla yaşadığımız zaman mü’min oluruz. Kanseri yenme iddiamız, olmaz bizim! Kanserin önünde ezilmeme temennimiz olur Allah’tan. Çok fark var ikisi arasında! Bir mü’min kanserden kurtulduğunda “Rabb’im beni ezmedi, kansere karşı bana şifa verdi.” der. İmanı zayıf olansa “Kanseri yendim!” der. İki gün sonra da ecel onu gene alır. “Eceli yendim.” şeklinde bir cümle kullanamayacağı için, artık tabutun içinde ne diyorsa desin dursun.

Biz olayların üzerindeyiz, sıkıntılardan büyüğüz, dertlerden daha genişiz biz. Çünkü Rabb’imiz bizi, slogan olarak unutmuyoruz; alt katında tuvalet bulunan camilerin üst katında namaz kılmakla imtihan etmek istiyor. Bu ne demektir? Tuvalette temizlenip camiye gideriz, dertlerin içinden sıyrılıp Rabb’imize gideriz biz. Rabb’imiz bizi, melekler gibi yaratmadı. Melekleri yarattı. Hangi görev için yarattıysa o göreviyle milyonlarca senedir yaşıyor o melekler. Secde secde, ruku ruku, zikir zikir, tesbih tesbih başka bir iş yapamaz melekler; ama hiçbir melek de sevap kazanıp cennete girmeyecek. Sevap kazanacak bir iş yapmıyor onlar çünkü. Sevap kazanacak işi, insan yapıyor.

Melekler şu kadar senedir secde ettikleri için, şu kadar sevap kazanmayacaklar; sevap onların işi değil. Sevap kazanmak tuvalette temizlendikten sonra camiye geçip namaz kılmakla mümkündür. Melek tuvalette gitmediği için, sabaha kadar ağlayan çocuğu olmadığı için, komşu sıkıntısı çekmediği için, aybaşını getirmekte zorluk çekmediği için; iman ettiği zaman “Doğduğu zaman yirmi puanlıktı. Yirmi sene sonra seksen puanlık bir melek oldu, mü’min oldu.” denmiyor melekler için. Yaratıldığı gün gibi kalıyor, ne günahı ne sevabı bir şeyi yok meleğin! Bir yere dikilmiş mübarek bir ağaç gibi.

Bin bir çilenin içerisinde olmazları oldurarak, yorulmak bilmeyerek, terini silmeye bile vakit bulamayacak kadar aktif kalarak, sadece Rabb’inin önünde secde ederek, çoluk çocuğunun rızıkıyla meşgul olarak mü’min; bütün hayatını Allah’ın razı olacağı hale getirdiği için cennete girecek insandır. İffetine ayakta tutmaya çalışarak ve bütün hayatı mücadele, yoğunluk, stres ve bunalımlar içerisinde geçtiği halde en neşeli anında da en bunalımlı anında da “Allahu Ekber!” diyerek, “Allahu Ekber”e sarılarak bütün hayatını Allah’ın razı olacağı hale getirdiği için cennete girecek insandır mü’min. Rabb’imiz böyle istiyor.

Bizim vehmettiğimiz gibi, hayalimizde kurduğumuz gibi; öyle dua ediyorsun, çok iyi bir insanın çocuğu olarak doğuyorsun, çok iyi bir insanın ve salih bir insanın çocuğu olduğun için de seni melekler kanatlarıyla tutup cennete götürüyorlar. Bu hayali, hiç kimse rüyasında bile görmesin. İnsan isek ki elhamdülillah Rabb’imiz bizi insan olarak, mükerrem bir şekilde yarattı. Biz bu mücadelenin mahlûkuyuz. Bunun için yaratıldık ve bu yoğunluklar bu stresler, bu dertler bizim içindir. Bizim alın yazımızdır ve sermayemizdir. Herkesin eşi, bin bir çekilmezliğine rağmen cennet sermayesidir.

Çocuklarımız, bizi delirtecek sıkıntılarının sebebi olmalarına rağmen cennet puanlarımızdır. Biz “Haydi namaza!” dediğimizde bizden önce namaza giden çocuktan kazandığımızdan fazlasını, bir namaz kıldırtmak için bizi çıldırtacak kadar bunaltan çocuktan kazanacağız inşallah. Neden biliyor musunuz? Çünkü bir çocuğa “Haydi namaza!” dediğinde kalkıp gitse biz de “Elhamdülillah çocuğumuz namaz kılıyor.” desek bundan müthiş bir sevap kazanırız. Bir çocuğun namaz kılması bizim elimizde. Bunun adına sevap denir, cennet denir. Bir namaz, ne demekse ki cennet demektir bir namaz. Bir çocuğu namaza kaldırdığımda kazanacağımız sevap budur; ama başka bir çocuğa “Günlerce uğraşıyorum, sıkıntı çekiyorum, yalvarıyorum, yakarıyorum, tutuyorum, kaldırıyorum; gene yatıyor.

Git, diyorum. 'Gitmeyeceğim!' diyor." "Ne olursun git diyorum, yalvarıyorum gitmiyor, asılıyorum gitmiyor. Sinirimden ağlıyorum, geçiyorum bir abdest daha alıyorum geliyorum gene kaldırıyorum gene sinirlendiriyor beni. Bir sene, iki sene namaz kılmıyor; sonra kılıyor." diyorsun ya sen. Yine kazandın. Üstelik öbür çocuktan kazandığından daha fazlasını kazandın. Neden? Çünkü bu çocuk namaza başladı, onlar bana yazıldı. O aradaki sinir krizlerimin her biri de cihad olarak benim haneme yazıldı.

Sahabeyi kiram; Bedir Gazvesi'ne katıldı, Uhud Gazvesi'ne katıldı, yara bere içinde kaldılar. Sonra Mekke'yi fethettiler, Mekkeli müşrikler Müslüman oldular. Onlar da Allah'ın askerleri haline geldiler. Böyle olmasaydı da bir mektup gönderip siz de Müslüman olun deselerdi ve Mekkeli müşrikler de topluca Müslüman olsalardı, Ashâb-ı Kirâm yine sevap kazanacaktı şüphesiz. "Ne güzel bunların Müslüman olmasına, Ebu Süfyan'ın İslam'ına sebep oldunuz." Denecekti; ama o Bedir'deki, Uhut'taki, Hendek'teki, Tebük'teki cihadın sevabını kim kazanacaktı? Hamza nasıl Allah'ın aslanı olarak, şehitlerin sultanı olarak cennete gidecekti o zaman? Biraz aklını kullanınca insan görüyor ki Bedir, Uhut, Hendek yani, senin Allah için şirkin karşısında gösterdiğin büyük mücadele; senin alt sermayen aslında! Öbürü, onun üzerine bir çiçek gibi konmuş oluyor. Hiç emek vermeden, sıkıntı çekmeden her konuştuğu cihat olduğu için; eziyet çekmeden insanların kalplerine giren bir hoca, bir öğretmen, bir vakıf temsilcisi, bir anne, bir baba, bir yönetici, bir imam efendi, bir müezzin efendi, bir müftü efendi çıkıyor bir kelime ediyor. İnsanlar şarabı bırakıyorlar, bir kelime daha ediyor, bir cümle daha söylüyorlar insanlar namaza başlıyorlar. Üç kelime daha söyleyince, hiç kimse karısını boşamıyor, evler güllük gülistanlık oluyor. Yüz yirmi dört bin peygamberden başta Muhammed aleyhisselam olmak üzere kime nasip oldu bu? Kime nasip oldu? İbrahim aleyhisselam babasının önünde az mı yalvardı yakardı? "Babacığım, babacığım!" diye يَا أَبَتِ يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ "Canım babam!" diyor, "Baba" diye de ifade etmiyor. "Canım babacığım, canım babacığım! Gitme şeytanın peşinden." diye az mı yalvardı?

Emek vermeden ne elde edilir de kıymetli olur ki o? Bir imam efendi, cuma namazına çıkıyor "Kimse sigara içmeyecek tamam mı?" diyor; sigara satışı bitiyor, insanlar daha sigara içmiyorlar. Öbür cuma, "Yarın sabah namazına burayı dolduruyorsunuz." diyor. Ondan sonra millet sabah namazına başlıyor. Bunu Cebrail'in arkadaşı Muhammed aleyhisselam, yapabildi mi ki sen yapabileceksin? Emeksiz neyin kıymeti olur? Bir anne, dün doğurduğu çocuğunu bugün on yaşında ve altmış kilo görse delirir mi, mutlu mu olur? Tabii büyüme öyle değildi ki! Elbette sıkıntı olacak, kahır olacak. Mü'min asla bıkmayacak! Bekleyecek, on sene, yüz sene, iki yüz sene, dört yüz, altı yüz, sekiz yüz, dokuz yüz, dokuz yüz elli sene bekleyeceksin; ama "Bıktım ya Rabb'i!" demeyeceksin. Allah böyle görmek istiyor, böyle istiyor. İsteddiği, bu dünyanın kanunudur üstelik.

"Böyle yaparsanız çok iyi olur, artı puanınız olur." demiyor. "Bu böyle olacak!" diyor. Eşinle böyle yaşayacaksın. Senin eşin, özel seçilmiş birisi hiçbir zaman olmayacak. Üç sene çok iyiydi; üç seneye şükredersin. Düğünden önce çok iyiydi; o düğünden önceydi. Herkes, bu dağ tırmanacak. "Benim dağ dümdüz olsa olmaz mı?" diye bir edebiyat nasıl yaparsın sen? "Dünyanın kışı, yazı olmasın." diyen nasıl komik biriydi? Çocuk musun, deli misin sen? Ne demek, nehirler olmasın? "Bizim köye giderken köprü gerekiyor. Bu nehir niye buradan akıyor?" denir mi? Dünya böyle bir yerdir; deresi var, vadisi var, dağı var, ormanı var. İnsan da böyle, çocuk da böyle, iş de böyle, hayat da böyle. Peygamber de olsan muzır bir komşu olacak muhakkak! Sahabi de olsan hırçınlığın olacak ara sıra. Sıkıntısız bir hayat yoktur kardeşim! "Vardır." diyenin, akli yoktur! Resûlullah sallallahu aleyhi ve

sellem biricik ashabı, melekleri gördüler ve Cebrail'i farklı şekilleriyle gördüler kardeşim ya! Bizim sözünü duyduğumuz şeyleri onlar, örnekleriyle gördüler. Allah onlardan razı olsun.

Kimi Ebubekir oldu, kimi Ömer oldu. Ali oldular, Osman oldular, Halit oldular, oldular, neler oldular... Fakat bakıyoruz ki bir gün Peygamber aleyhisselam, önlerinde oturuyor. Ebubekir de onun yanında otururken başka bir komşusu gelmiş ve Ebubekir'e sataşmış orada. Peygamberin huzurunda biricik Ebubekir'e sataşılıyor. Peygamber aleyhisselam da tebessümle bu olayı izlemiş. Çok enteresan kardeşler! Ahmed bin Hanbel bir hadis rivayet ediyor. Yani bizim, hayatı nasıl yaşamamız gerektiğine dair bir örnek olarak bunu vermek istiyorum.

Biz zannediyoruz ki şimdi bir tarikata girdin ya da bir vakfa girdin, bir cemaatin içindesin buradaki Müslümanlarla "Eh be melekler neymiş gökyüzünde, bak hayata sen!" dedin. Bunu niye böyle zannediyoruz? Evlendik o birbirimize bir de büyükler "Allah bir yastıkta kocatsın, huzur versin, afiyet versin." dediler ya, biz de "Tamam, hep böyle afiyetle yaşayacağız." dedik. Ya bırak bu hikâyeleri! Evlendin, başına bela aldın demektir. Çocuğun oldu mu belan ikiye katlandı demektir. İkinci çocukta üçe katlandı demektir. Böyle istediği için Allah; ama sana rastladığı için değil. Sen en baştan sanal bir evlilik yaptıysan battın, gittin, yandın, aman Allah'ım! Çünkü hep tersliklerle karşılaşacaksın. Sen gerçekçi bir evlilik yaptıysan, dağa tırmanmak için evlendiysen işler iyi gider o zaman. "Yoruludum." demezsin ki zaten dağa tırmanıyorsun. Peygamberlerden değerli misin ki onların hayatını yaşayacaksın sen? Onlar bile bu sıkıntılarla ayakta durdular. Hayatı, gerçeğiyle onlar da öyle tanıdılar ve kabul ettiler. Onun için Eyüp aleyhisselam yılmadı beş sene, on sene, on beş sene. Hastanede iki gün bekliyorsun, intihar edesin geliyor. Eyüp aleyhisselam beş sene, on sene değil kardeşim ya! Yirmi seneye yakın zaman bir yatakta bekledi. İnsan yok, etrafında kimse yok, gariban bir şekilde, bakıcısı yok, dostları dağılmış gitmiş bir haldeydi. Bekledi orada, hastalık içerisinde bekledi; ama bir gün bile "Bu nedir çektğim ya Rabb'i?" demedi.

En sonunda da ne kadar bıktı bunaldı ki "Rabb'im halimi görüyorsun, ben sana derdimi niye anlatayım ki?" dedi. En büyük şikâyeti bu oldu; ama kazandı. Allah da bunu bize örnek olarak gösteriyor "Bu böyledir." diyor. Eyüp aleyhisselam diye, bir masal mı var Kuran'da? Bu bize örneğidir Allah'ın, "Bakın Eyüp böyledi." diyor. **نِعْمَ الْعَبْدُ** "Ne güzel kuldu Eyüp." Ne demek, ne demek? Siz de Eyüp gibi olun demek; tedavi olma demek değil. Eyüp aleyhisselamın gideceği hastanesi yoktu. Senin hastanen varsa git; ama hastaneden büyük olarak hastaneye git. Hastane senin dış fırçan gibi olsun, onunla temizleyeceksin. Kabul et, hastaneye sığınma; hastaneyi kullan!

Ashâb-ı Kirâm'ı, örnek olarak vereceğim şimdi. Biz zannediyoruz ki Müslüman olan geldi, Müslüman olan geldi, geldi, geldi, geldi... Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de hepsinin başını okşadı, hepsi melek gibi oturdular böyle. Hani derviş resimleri var ya, böyle oturdular. Hep böyle oturdular. Vallahi bir gün öyle olmadı Medine! Billahi bir gün öyle olmadı Medine! Her gelen, derdiyle geldi. Gelen derdiyle geldi. Kadınlar geldi "Kocam beni dövüyor." dedi, öbürü geldi "Bu sözümü dinlemiyor ya Resûlullah." dedi. Dert üstüne dert yağdırdılar Medine'ye. Küfrü Medine'nin dışında bırakıp Medine'ye geldiler; insanlıklarını ve dertlerini bırakıp gelediler. Küfrü, şirki, Allah'a isyanı çöllere bırakıp geldiler; ama insanlıklarını değil. Aç, hurma yemeden yaşayamıyor, terliyor, sıcaktan korkuyor, soğuktan korkuyor, can korkusu taşıyor.

Huzeyfe radiyallahu anh'a "Git şu müşriklerin içine gir!" dediği zaman, on bin müşrik silahlı müşrikin içine istihbarat için girdi. "Korktun mu?" sorusuna "Ayaklarım benimle beraber değildi." diyor. Ayakları kesilmiş, vücudundan korkmuş. Medine'ye şirki, isyanı, Allah'a asiliği bırakıp girdiler;

insanlıkları onlarla beraberdi ama. Acıktılar, şehvetleri hiç bırakmadı onları! Üstelik şeytan şehvetlerini kışkırttı bile. Şehvetleriyle beraber geldiler. Daha çok hırçınlık yapacak işlerle karşılaştılar. Onlar da insandırlar, can korkuları vardı; ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve selam, herkesin ilacını tarif etti, "Böyle yap." dedi. Ebubekir radiyallahu anh bile insan olarak, peygamber aleyhisselamın yanında durdu. Onun için Ebubekir oldu zaten. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem göğsü yarılıp göğsü aklandı paklandı. Ebubekir'in göğsü yarılmadı. **أَنْ تَشْرَحَ لَكَ صَدْرَكَ** Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem içindir. Ebubekir'in göğsünde, insanlık duyuyordu hala. Buna rağmen, buna rağmen ortaya koyduğu iman ve yürek onu Ebubekir yaptı. Çünkü Ebubekir, dağları aşarak Allah'a gitmeye hazır bir insandı.

Hani düz bir vadide, havaalanlarındaki gibi bantta yürümeye bile üşenip duruyorlar ya. Çift taraflı bant çalışıyor. Biz de böyle seyrediyoruz Ashâb-ı Kirâm'ı. Vallahi böyle değillerdi! Ne çektiler, neler çektiler Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Kadınlar peşini bırakmadılar. Kocasından dayak yiyen geldi, elbise bulamayan geldi; manifatura dükkânı zannettiler Peygamber efendimizi, market zannettiler. Gelen geldi yok "Kocam şöyle ediyor, kocam böyle ediyor." diyen geldi. Kocasının cinsel zafiyetlerini bile gelip Resûlullah aleyhisselatu vesselam'a şikâyet ettiler. "Benim kocam benim işimi göremiyor." diyen kadın var kardeşim ya! Bunlarla ilgili sure var Kur'an-ı Kerim'de. Biz tarihten, takvim yapıpğından masal okumuyoruz.

Demek ki Medine'ye şirki bırakıp girdiler, gür bir insan olarak geldiler, pehlivanlar gibi geldiler. "Doymuyorum ben ya Resûlullah!" dediler. "Ayakkabım yok benim!" dediler, üstlerine gömlek istediler. Kadını ayrı, erkeği ayrı, çocukları ayrı! Çünkü İslam, hayat dinidir. "Hayatınızı bırakın, ölün gelin." demedi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. "Şirki bırakın, gerisini terbiye edeceğiz." dedi. Küfrü, isyanı Medine'nin dışına attılar; ama Medine'de bu sefer insanlıkları onları bunalttı. İnsan çünkü yiyor, içiyor, konuşuyor. Bunun için İslam namazın üzerine kuruldu, namaz taharetin üzerine kuruldu. "Temizlen gel." dendi, temizlendi geldi, namaz kıldı, oruç tuttu. Diğer sorunları halloldu.

Kardeşler,

Bir örnek, sadece Ashâb-ı Kirâm'ın bu tepeleri tırmanarak Allah'a gittiklerini gösteren bir örnek. Bizim zannettiğimiz gibi; hani geldi vakfa, üye oldu, ondan sonra mübarek eşi benzeri bulunmaz bir Allah dostu oldu. Öyle değil, öyle değil! Kahvede tartışılmayan, gençlerin oyun parklarında konuşmayacakları kadar basit zannedilen konuları, camide tartışabilirsın öbür Müslümanla mümkündür bu. Olsun diye, uygundur diye söylemiyorum. İnsansın, gerçek budur diye söylüyorum. Sahabe de olsun, âlim de olsun, evliya denen biri de olsun hayat bu kardeşim, hayat bu!

Ebubekir radiyallahu anh, Efendimiz aleyhisselamın yanında duruyor. Bir başkası Ebubekir ile bir derdi var, bir şeyi tartışmışlar; ama dışarıda o tartışmayı bitirememişler. Gelmiş Peygamber efendimiz de orada duruyor. O da sahabi, Ebubekir de sahabi ve diyor ki Ebubekir'e "O işi niye şöyle yaptın? Yanlış yaptın." Ebubekir de hani konuşmaya uygun bir ortam değil, peygamber aleyhisselamın yanı başı susuyor. Adam bu sefer tonajı yükseltmiş "Ya Ebubekir!" diye başlıyor lafa, artık nasıl başladiysa; ama Ebubekir gene mum gibi. Efendimiz de bir tebessüm ediyor, bir toparlanıyor, sonra bir tebessüm ediyor. Böyle bir değişik sahne var. Üçüncü seferde adam Ebubekir'e iyice sataşmış, artık ne dediyse. Ebubekir de dönüp "Terbiyesizlik yapma, otur!" diye susturmuş adamı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem sinirlenip kalkmış oradan bu tartışma üzerine. Ahmed bin Hanbel'den naklediyorum. Ebubekir radiyallahu anh da "Eyvah, peygamber üzüldü!" diye kalkmış peşinden gitmiş. "Ya Resûlullah üzdün mü seni?" demiş. "Yahu Ebubekir, dağıttın huzurumuzu!" demiş. "Adam bana çok kötü sataştı ya Resûlullah." demiş. "Ya Ebubekir, adam sana sataşıyor, ben üzülüyordum.

Sen mü'mince sabrediyordun. Ne kadar hoşuma gidiyordu, ona da tebessüm ediyordum. Sen cevap verince araya şeytan girdi, o iş bozuldu.” buyurmuş.

Hayat bu! Ebubekir ol, ne olursan ol kardeşim! Bir uyuz, gelip karşında uyuzluk edecek işte. Al sana Anadolu deyimi, uyuz adam! Konuşacak yer mi yahu? Dışarıya gel kavgamızı yapalım da peygamberin yanında ne konuşuyorsun? Öbürü de Mekke'den gelmiş bir müşrik değil. Peygamber aleyhisselamın arkasında namaz kılmış o da, o da sahabi; ama o, Ebubekir'e sataşan kâfir olmadı arkadaşlar. Dinden çıkmadı adam, belki haram da işlemedi, hakkını aradı. Belki haklıydı o adam; ama tartışma mantığında ve tartışma zemininde haksızdı. Peygamberin huzurunda, Peygamber aleyhisselam ile alakası olmayan bir işi ne tartışyorsun orada? Fakat insansın, şeytan gıdıklıyor. Ebubekir'e “Bak bir de burada oturuyor, o işi halletmedi!” dedirtiyor iki defa, üç defa. Peki, “Ebubekir niye böyle yaptın?” dedin. “Tamam, hallederiz.” demeyi de ihmal etti o. Belki de Peygamberin yanında cevap vermeye utandı.

Hayat budur, bunları geçip gideceksin sen. Allah seni, o zaman rahmetiyle karşılayacak. Öyle Medine mescidine gittin, on gün misafir kaldın, oradan dönünce artık şeytan da “Bu adam Medine'de mescitte on gün namaz kıldı. Bununla daha uğraşmayayım.” der mi acaba? Bu örnekten herkes kendisine pay çıkarsın.

Kardeşler,

Bizim hayatımız, başından dibine kadar imtihandır. İmtihan, ne demektir? Bir rampayı çıkacaksın. Bir çölde kuma batarak yürüyeceksin, önüne dere çıkacak ve dereyi geçeceksin. Bir gün de Musa olacaksın, önüne deniz çıkacak, Allah sana “Yol yaptım bu denizi.” diyecek bu sefer denizden yürüyeceksin. İmtihan bu işte, imtihan bu! Bizim, bilhassa Ashâb-ı Kirâm üzerinden yola çıkarak bu dersi anlamamız lazım. Biz Ashâb-ı Kirâm'ın meziyetlerini, başımızın üstünde taç ederiz ve onların ahlakını gözümüze sürme yaparız; ama gerçeği de yok sayarak değil. Onlar melek olup da sahabe olmadılar. Dün putlara tapınan, bugün Allah'a can veren insanlar oldular; ama dün yemek yiyorlardı, bugün yemeği bırakmadılar. Dün haram yiyip içiyorlardı, bugün sadece helal yiyip içtiler. Dün kadınları vardı, kocaları vardı. Bugün onlardan ayrılıp veda edip gelmediler. Kocalarıyla, kadınlarıyla geldiler. Bu sefer ilişkilerini Allah'a göre ayarladılar, Peygamber aleyhisselamın sünnetine göre ayarladılar. Aile düzenini Allah'ın istediği gibi yaptılar. Böylece sahabi oldular, bu şekilde melekleri de geçtiler.

Melekler onların peşinden gidemez hale geldi. Ne sayesinde? Altında tuvalet bulunan caminin üstünde namaz kıldıkları için. Melekler ise Arş'ın dibinde namaz kılıyorlar, secde ediyorlar milyonlarca senedir. Tuvalete gider bir tip olmadıkları için, melekleri geçmek çok kolay. Çünkü sen, bir yaptığında bir secde ettiğinde negatifi bitirip pozitifte geçtiğin için secden ikidir senin. Melek ise negatifi olmadan hep secde etti. Abdest alıp secde etmiyor çünkü. Uyumuyor ki abdesti bozulsun. Tuvalete gitmiyor ki melek, abdesti bozulsun. Hep secde ediyor. Allah beni de hiç tuvalete gitmez, uyumaz, günah işlemez, gaflet etmez biri olarak yaratsa adım ya Cebrail olurdu ya da Mikail olurdu. Bir şey olurdu benim adım o zaman. İnsan olarak ben de melek olurdu, her yaptığım sevap olurdu o zaman; ama haneme yazılmazdı. Hanem yok çünkü! Çalışıp çalışmadığım ölçülmesi gerekmiyor ki zaten onun için varım ben. İnsan tuvalette temizlenip camiye geldiği için değerlidir. İnsan damarına basıldığı halde cevap vermeyip sabrettiği için değerlidir.

Kardeşler,

Bir örnek daha ashab ve Ashâb-ı Kirâm'ı gören nesilden vermek istiyorum. Ondan sonra da Kuran'ı Kerim bizi hangi mekanizmanın içerisinde Allah'a kavuşturmak istiyor, onu konuşacağız. Ömer bin Hattab radiyallahu anhin hatıralarından bir tanesi, İbn Asakir'in tarihinden naklediyorum. Yani bir hadis kitabından naklediyorum. Menkıbe gibi bir şey değil. Ömer bin Hattab, gece denetlemeleri yapıyor. Bir gece bir evde ışık ve ses görüyor. Bu saatte bunlar niye uyanık diye merak ediyor, evde bir konuşma duyuyor. Bir anne, bir kızıyla konuşuyor. Anne kıza, sütü sağıp sağmadığını soruyor. "Sağdım." diyor kız. "Ona biraz su kat, çok olsun. Bizim hayvanların sütü az." diyor. Sütü satacaklar yarın herhalde ki "Su kat." diyor. Kız da diyor ki genç olan "Anne, Ömer'i duymadın mı bugün? İlan ettirmiş, süte su katmak yasaktır, demiş hile olduğu için." diyor. Bu kadın da diyor ki "Bu saatte Ömer uyuyordur kızım! Ömer nereden görecek bizi?" diyor. Kız da diyor ki "Anne gündüz korktuğumuz Allah'tan, gece korkmayacak mıyız?" diyor. "Ben, bu süte su katmam!" diyor. "Gündüz hangi Allah'tan korkuyorsam gece de o Allah'tan korkarım ben." diyor. Ömer'in yanında koruması ya da işte sekreteri neyse "Oğlum bu kapıya bir işaret koy, yarın buraya geleceksin." diyor. Gidiyorlar ertesi gün o görevlisine "Git, bir bak. O evde kim var, kimdir o aile?" diyor. Gidiyor, görevlisi araştırıyor. Geliyor diyor ki "Ya emirel mü'minin, dul bir kadın ve genç bir kız var o evde. O konuşan genç kızmış, öbürü de dul bir kadın. Sütle geçiniyorlar, süt sağıp geçiniyorlar. Süte de su katmaya çalışmışlar fazla sütleri olsun diye. "Tamam!" diyor ailesini topluyor Ömer. Üç tane büyük oğlu var. Çocuklarını topluyor. "Çocuklarım! Benim bir kadınla karı koca olacak takatim kalmadı. Eğer öyle bir takatim olsaydı filanca evde bir kız var. Onu hemen gider, hanım alırdım kendime." diyor. "Sizden biriniz lütfen bu kıza isteyin, alın." diyor. "Bu doğuracak bir kadındır." diyor. Asım isimli oğlu "Baba benim evlenmem lazım." diyor gidiyor ve Ömer, bizzat o kıza alıyor. Geliyor, evlendiriyor. O kızın torunun adı, Ömer bin Abdülaziz'dir. Beşinci raşid halife, ümmetin göz nuru, Allah dostu insan!

Kardeşler,

Biz gündüz korktuğumuz Allah'ı gece unutuyor muyuz, unutmuyor muyuz? Bu sorunun cevabını bulmak zorundayız. Camide bizi uygulandıran ayetler, internetin başında nereye gidiyor? Kadir gecesinde cennetini umduğumuz Allah, bankada iken bizimle beraber değil mi? Bu çocuklarımız gündüz gördüğü Allah haşyetini, gece görmeyen kadınların çocuğu olarak doğarsa ne yapacağız biz. Bu Ömer mesajı, çok önemli! Bu kız da çok değerli "Gündüz korkuyorum Allah'tan da gece niye korkmayayım." dediği için önemli ve bu mücevheri yakalayan mantık da önemlidir. "Yüksek okulu mu, alçak okulu mu var? Babasının dairesi mi var, gecekondu mu var?" diye bakmak başka bir şey; "Bu kıza mücevher var." şeklinde anlamak başka bir şeydir. Allah onlardan razı olsun.

Kardeşler,

Bu rampaları çıkarken, bu vadilerde ve bu çöllerde bu güneşin altında bu Allah'ın bizi görmek istediği binlerce dert ortasında imanımızı koruyarak Rabb'imizin iyi bir kulu olarak huzuruna çıkmak nasıl olur? Binlerce alternatifi var şüphesiz; ama içimden geçti ki şöyle bir araştırma yapayım dedim. Kur'an'ımız sık sık "Allah sever." diye bir ifade kullanıyor. "Allah muhakkak sever." Allah sever demek, öyle görmeyi murad ediyor demektir. Yoksa Allah, sevdiğini yaratır zaten; ama bir de imtihan için saldıığında "Kulunu Allah, şu şekilde görmek istiyor." diye de anlatıyor. Bu ayetleri, Kur'an-ı Kerim'de ilk sureden son sureye kadar "Allah sever." ayetlerini bir inceleyeyim dedim. Bir hatim indirirken onları, bir kenara not aldım. "Allah sever ki." "Allah istiyor ki." ifadelerinde sekiz konu karşıma çıktı. Bundan ben, şöyle bir sonuç çıkardım. Demek ki Allah'ın imtihan için saldıdığı ve arşından

seyrederken kullarını görmek istediği bir manzara var. Hadisi şeriflerde pek çok kez Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem “Allah böyle istiyor.” “Allah böyle seviyor.” diye ifadeleri var. Onlar da şüphesiz bizim için mihmandar, yani nasıl olmamız gerektiğine dair bize kılavuz; ama özellikle çok dağıtmamak için sekiz kelimeyi, Allah’ın bizim test malzememiz olarak önümüze koyduğunu görüyoruz kardeşler, diyebiliriz. Kitabımız Kuran’ı bağrımıza basıyoruz ya! Bu Kur’an, sekiz noktadan bize aşk testi yapıyor; iman testi değil, çünkü iman kelimesi şehadettir. Namaz kılarsan, oruç tutarsan, hac edersen sen Müslüman’sın! Bunda bir sıkıntı yok.

Bir de Allah’a doğru bu dağlarda yürüyüşümüz var ya, çocuğumla uğraşırken ya da arkadaşımınla uğraşırken şu Ebubekir’in arkadaşına refleksinden dolayı mahcup olmasından ve şeytanlı bir meclisin sebebi olmasından dolayı başının derde girmesi var ya; bütün bunlarda sekiz şifreyi yakalayabiliriz kardeşler. Kur’an-ı Kerim’in bize “Allah böyle seviyor.” dediği şeyleri bir aşk sempati veyahut da Rabb’imiz için katlanacağımız şeylerin mihengi olarak, ana hareket noktası olarak görebiliriz kardeşler.

Bunların birincisi, ihsandır. **وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ** diyor Kuran, “Mü’min, ihsan sahibidir.” İhsan, her işi en iyi şekilde yapmak demektir. Mü’min, kaliteli insandır. Evet, farzlarını yerine getirip kıldığın her namaz vebalden kurtarır seni. Farzları diye bir şey var ya; kıyam, kıraat, rüku, sücud diye ezberlediğin. Onları yaptın mı, namaz namazdır; ama o namaz seni bir adım daha Allah’a yaklaştırır mı? O namazın kalitesine bağlıdır. Bir borcunu ödemek var, bir de iyi adam olmak var. Allah, ihsan sahibi kullarını seviyor. Mesela; zekat mı vereceksin yüz lira. Bunun ihsanı nedir? Bir zekatı verdim gitti yapmaktır, bir de bir defa zekat vereceğin parayı tıkr tıkr parandan seçmek, “Bu zekatı, talebeye vereceğim. Gıcır bir para görsün çocuk.” onu bile düşünüyorsun. “Yavrum bu zekatımdır. Sen de yetiştireceksin inşallah, doktor olacaksın da hastanede bize bakarsın. Al oğlum, helal olsun!” deyip onu rezil rüsva etmek var. Bir de “Oğlum bu para senindi herhalde.” deyip çaktırmadan cebine koymak var. İhsan farkı, ihsan farkı!

Ekmek yapmış köylü teyze; içinden kıl, çöp, saman, inek kuyruğu her şey çıkıyor. Bir de ekmek var; bakmaya kıyamıyorsun, mis gibi kokuyor. Hijyenik başka, gübreli başka! İhsan; namazda, komşulukta, aşkta, heyecanda, babalıkta, evlatlıkta, arkadaşlıkta, vakıfçılıkta, dostlukta, yolculukta bir numara olmalısın sen. Muhammed aleyhisselam terbiyesi görmüş adamsın sen. Ne demişti hadisi şerifte, hatırlıyorsunuz? Mezar kazılıyor, Peygamber aleyhisselam efendimiz bastonuna dayanmış, mezarın kazılmasını bekliyor. Gelmiş “Burayı eğri kazdınız.” buyurmuş. Eğri kazdınız, yani mezar dört çukur ya “Evet, ölüye bir faydası yok duvar eğri olsa da olur; ama Allah, yaptığınız işi güzel yapmanızı ister. Şu mezarın duvarını düzgün kazın, tekrar kazın.” Buyurmuş. İhsan!

Her işin en iyisi! **وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ** Çocuklarına peynir mi alacaksın, hangisini seviyor çocuklar onu al. “Afiyet olsun yavrum!” de. “Pahalısını aldık ha, haberiniz olsun! Siz de ona göre ders çalışın.” deme. Çalışmazsa çalışmasın; onun ihsanı, onun vazifesi o. Sen peynirin iyisini al “Afiyet olsun yavrum.” de. Muz alamadığında pahalı diye “Yavrum onu alamayacağım. Allah bana verdiği gün ben de size alacağım, merak etmeyin.” de, özür beyan et. Çünkü özür beyan etmek de bir kalite işi. İhsan işidir. “Hadi be! Biz üstümüze giyecek entari bulamıyoruz, siz konuşuyorsunuz.” deme, çocuğun gönlünü kırma! “Ama o şımardı.” deme, boş ver sen. Sen, sen olarak imtihan oluyorsun; o, o olarak imtihan oluyor. Onu da izliyor melekler. Anlının terini silmeye vakti bulmayan bir babayı nasıl üzüyor, onu da görüyor melekler. Yavrusu için canhıraş kıvranan bir baba olarak seni de görüyor ve anne olarak seni de görüyor. Herkes imtihanda, doğduğu dakikadan itibaren herkes seyrediliyor.

Herkes, kayıt altına alınıyor. Boş ver sen, işine bak, sen iyisini yap! Çünkü Allah **يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ** İhsan sahibi kullarını görmek istiyor. Onları seviyor Allah. Evet, çürük bir elma da alsan Allah, sana çocuklarını yedirdin diye borçtan siler; ama “Benim yavrum, bu güzel elmaya layıktır.” deyip bir de soyarak ver elmayı çocuğa. İhsan bu işte! İmtihan böyle kazanılıyor, belki buradaki bir nezaketin kim bilir hangi namazı eksik kılmanın boşluğunu dolduracak inşallah. Böyle düşünecek!

İkinci olarak Kur’an sık sık “Allah tövbe edenleri sever.” buyuruyor. Bakınız, “Günah işlemeyenleri sever.” diye bir ayet görmedim Kuran’da. Tamam, günah reddediliyor; ama Allah ile aradaki ilişki heyecan, tövbe üzerinden kuruluyor. Çünkü insansın, pot kıracaksın çaren yok. Hani “Melek gibi adam!” diyorlar ya, şunu diyenin dilini koparasım geliyor! Kim melek olmuş bu dünyada yahu? Peygamber aleyhisselam ki korunmuş masumdur. Ona bile Allah “Hadi seni affettik bu sefer.” diyor. Demek ki bazı yapmaması gereken işleri, tercih hatalarını yapmış demek ki. Melek gibi adammış! Ne zamandan beri tüylü melek çıktı dünyaya be? Otuz santim saçıyla melek gibiymiş. Tuvalete gidenden melek mi olurmuş? Haddimizi bilelim biz! Biz günahkârız, hata üzerine yaratıldık; ama melekleşiriz. Allah’ın izniyle melekleşiriz.

Tövbe eden kullarını, seviyor Allah. Haydi, bir tövbe edelim mü’minler deyince “İçkiciler düşünsün. Bizim ne günahımız var? dedin mi, battın sen gittin. Görürsün kıyamet günü, ne şaraplar devirmişsin de haberin yokmuş senin! Hep alkolden olmaz şarap. Vakitleri de alkol gibi tükettiğin günleri düşün. Daha iyi yapabileceğin bir iş yapmadıysan onu da hata olarak düşün.

Evet, tövbeyi de Allah seviyor. Bir de sabredenleri çok sevdiğini söylüyor. “Allah sabredenlerle beraberdir.” buyuruyor. Sabredenler sabredenler, şu Kuran’ı açın; neredeyse her cüzünde “Allah sabredenlerle beraber, sabredenlerle beraber.” var. Kur’an-ı Kerim; namaza bir puan veriyor, oruca bir puan veriyor, hacca bir puan veriyor. Mesela; hac için ne diyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem? “Anandan doğduğun gibidir.” diyor. “Anandan doğdun, bebek tertemiz melek gibi hac ettin. Böylesin.” diyor; ama Kur’an sabra gelince **إِنَّمَا يُؤَفِّي الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ** buyuruyor. “Sabreden kulların hesapsızdır karşılığı.” Bu hesapsız, ne demek biliyor musun? Yüz kilo, beş yüz kilo değil. Al ne istiyorsan, demektir. Hesapsız, bu demektir. Nerede sabredeceğiz? Seni Allah, nerede imtihan etmeyi murat ettiyse orada sabredeceksin. Yatak odasında, çocuğunlayken, eşinleyken nerede görmek istiyorsa sabrını, orada sabredeceksin. Sabah namazında, kasada, tatilde her yerde sabır var. Hasta, o da sabır tabi! Allah, sabredenleri seviyor ve tevekkül sahiplerini seviyor. Tevekkül ne demek? Üzerine düşeni yaptın, gerisini Allah’a bıraktın; buna tevekkül diyoruz. Adalet sahiplerini seviyor Allah! Adalet nerede? Hep mahkemede filan değil. Çocuklar arasında akrabalarına karşı, talebelerine karşı, arkadaşlarına karşı, kendine karşı adalet her yerde. Mülkün esası, ruhun en büyük gıdası adalet; dünyayı azap haneye çeviren, adaletsizliktir.

Allah, takva kullarını seviyor. Takva kimdir? Günaha karşı, tedbir alan insandır. Günah işlememek zaten Müslüman olarak, senin görevindir. Günaha karşı tedbir aldığın zaman, takva kulsun sen. Seni de Allah çok seviyor. Allah muttaki kullarını, yani takva sahibi kullarını seviyor ve Saf Suresi’nin ayeti Allah “Allah yolunda aynı safta ciddi bir şekilde durabilen kullarını da seviyor.” **الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُمْ بُيُوتٌ مَرْصُوصٌ** Çok büyük bir örnek bu kardeşler! Allah yolunda bir iş yaparken veya cephede, vakıfta, camide saf saf duruyorsun; ama örneği çok enteresan. “Bir duvarın tuğlaları gibi.” diyor ayet. Saf saf! Ne demek bir duvarın tuğlaları? On metre bir duvar düşünün yukarı doğru. O on metrede herhalde yüz tane tuğla üst üste geliyordur. En alttaki tuğlanın üstünde binlerce tuğla var yukarıda ve en alttaki tuğla “Nedir bu? Hep beni eziyorsunuz, yarın ben üst tuğla olacağım.”

demiyor. Sağlam duvar olmak için, alttaki tuğlanın itiraz etmemesi gerekiyor. Üstteki tuğla da alttakini islatmayayım diye yağmuru çekiyor.

İslam cemaati, budur. Böyle bir cemaati seviyor Allah. “Ne bu yahu, vakfın hep ayak işlerini bana verdiniz.” demez mü’min. Derse tamam, gavur olmaz; ama Allah’ın o sevdiği kulu olamaz. Eh Müslüman, Allah mübarek etsin, ölünce de merhumsun zaten otomatik, hiç merak etme! Merhum mü’min, çile insanıdır. Kâfirden de çile çeker, mü’min kardeşinin çilesine de tahammül eder. Hemen mahkemeye müracaat eden, hemen bağırıp çağırıp isyan eden sabırsızdır. Sabırsız mü’min olduğu için de şu bir duvarın tuğlaları gibi de kalamaz o bir yerde. Mübarek hep vakıftakiler, cemaatteki, camidekiler hepsi huysuz, hepsi huysuz; bir bu Allah’ın dostu mübarek, bir bu gidecek camii bulamıyor! Her gittiği camide ya ayakkabısı çalınır ya imam ters bir şey okur ya müezzin bunun kulağına bağırır kamette rahatsız olur ya yanındaki bunu sıkıştırır ya da öbürünün ağzı sarımsak kokar. Hiç mübarek yok! Bir tek bu cennette rahat namaz kılacak! **كَأَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَّرْصُومٌ**. Tuğlalar birbirini ezdiği halde alttaki tuğla isyan etmiyor, duvarı yıkılmasın diye. Mü’min, bu insandır. Camide de böyledir. Derneğinde de böyledir, vakfında da böyledir, evinde de böyledir. Beş çocuk vardır; babalar hep ilk çocuğu ezerler, iman zafiyetleri varsa. Hele son çocuğa bir de Songül diye bir isim koydular mı, o kraliçesi evin artık; ama Allah “Adaletli olun.” denmişti. Baba, adaletten imtihanı kaybediyor. Sen de tuğlaları eziyorsun! Ne yapalım, birinci tuğlasın sen. Üstüne beş tuğla daha koymuşlar, sen babandan ecir bekleme; Allah’tan bekle! Allah’tan başka kimse, kimsenin hakkını veremez bu kâinatta! “Beni yıllardır babam eziyor. Hep işleri bana yaptırıyor.” diyorsun. Ne güzel! Daha ne istiyorsun Allah’tan? Hep sana yatırım yapıyorlar demek ki.

Sekizinci olarak da Allah, kanunu koymuş. “Beni seviyorsanız...” diyor Allah, “Beni seviyorsanız peygamberimin peşinden gideceksiniz.”

Velhamdülillahi Rabbi’l alemin